עין משפט נר מצוה

ג א מיי' פ"ג מהל' פסה"מ הלכה ה:
ד ב מיי' שם הלכה יב:
ה ג מיי' פ"ו מהל' מעה"ק הלכה ג:
ו ד מיי' פ"ג מהל' תמידין ומוספין הלכה ב:
ז ה מיי' פ"ג מהל' פסה"מ הלכה ג:
ח ו מיי' שם הלכה טו:
ט ז מיי' שם הלכה ה:

גמ' ראוי לו אין שאין ראוי לו לא למעוטי מאי אמר רב פפא למעוטי אקמצין שלא קידשו א] בבלי מתקיף לה רבינא מאי שנא מדעולא א)דאמר עולא באימורי קדשים קלין שהעלן לפני זריקת דמן לא ירדו נעשו לחמו של מזבח הנך לא מיחסרו מעשה בגופייהו הני מיחסרו מעשה בגופייהו: ר' יהושע אומר כל הראוי לאישים כו': ורבן גמליאל נמי הכתיב עולה ב] 1על מוקדה ההוא לאהדורי גפוקעין הוא דאתא ואידך לאהדורי פוקעין מנא ליה נפקא ליה 2מאשר תאכל האש ואידך ההוא מיבעי ליה לעכולי עולה אתה מחזיר ג)דואי אתה מחזיר עכולי קטורת דתני ג)רבי חנינא ג] בר מניומי בר' אליעזר בן יעקב 2אשר תאכל האש את העולה על המזבח ד] עכולי עולה אתה מחזיר ואי אתה מחזיר עכולי קטורת ואידך לאו ממילא ש"מ דעכולי עולה מהדרינן: רבן גמליאל אומר כל הראוי כו': ורבי יהושע נמי הכתיב 1מזבח ההוא מיבעיא ליה מאי (טעמא) קאמר רחמנא ה] כל הראוי למוקדה מקדש מזבח ואידך 3מזבח אחרינא כתיב ואידך חד להיכא דהיתה לה שעת הכושר וחד להיכא דלא היתה לה שעת הכושר ואידך כיון דפסולין נינהו ורבינהו רחמנא לא שנא היתה לו שעת הכושר לא שנא לא היתה לו שעת הכושר: רבי שמעון אומר הזבח כשר כו': תניא רבי שמעון אומר 1עולה ז)מה עולה הבאה בגלל עצמה אף כל הבאין בגלל עצמן יצאו נסכים הבאין בגלל זבח ו] ח)רבי יוסי הגלילי אומר מתוך שנאמר 3כל הנוגע במזבח יקדש שומע אני בין ראוי ובין שאינו ראוי ת"ל 4כבשים מה כבשים ראויין אף כל ראוי ר"ע אומר 5עולה ה)מה עולה ראויה אף כל ראויה מאי בינייהו אמר רב אדא בר אהבה עולת העוף פסולה איכא בינייהו ז] מר י)מייתי לה מעולה ומר מייתי לה מכבשים ולמאן דמייתי לה מכבשים הכתיב עולה אי כתיב כבשים ולא כתיב עולה ה"א אפילו מחיים כתב רחמנא עולה ולמאן דמייתי ליה מעולה הא כתיב כבשים אי כתיב עולה ולא כתיב כבשים הוה אמינא ח] אפילו מנחה כתב רחמנא כבשים מאי איכא בין הני תנאי להני תנאי דמתניתין אמר רב פפא קמצים שקדשו בכלי איכא בינייהו לתנאי דידן לא ירדו לתנאי דמתניתא יירדו (ר"ל אמר) ט] מנחה הבאה בפני עצמה לדברי כולן לא תרד לדברי רבי יוסי הגלילי ור"ע

רש"י

ט) **הנסכין כשירין והזבח פסול.** אי אפשר להיות כט] לנסכין כשירים גמורין כיון דהזבח פסול אלא כלומר כשירין מפסול עצמן: **למעוטי מאי.** אי למעוטי קטרת קאתי הא תנא ליה סיפא וכן רובע ונרבע קתני בסיפא ולא הוה ליה למיתניא ל] ראוי לו אלא המזבח מקדש את הפסולין:

והנסכים ירדו. שאין מזבח מקדש פסולין אלא בבאין בגלל עצמן אבל לא הבאין בגלל אחרים כדיליף ר"ש טעמיה בגמרא (מפרש): **גמ' למעוטי מאי** י). שלא נראה למזבח לדברי הכל: **אימורי קדשים קלים** יא] **לפני זריקת דמן.** לא הוברר למזבח שזריקת דמן יב] שלהן קובעתן לחלק גבוה לענין מעילה מה שאין כן בקדשי קדשים שהן מתחילתן לגבוה ואימוריהן עולין יג] למזבח אבל קדשים קלים אין בהן מעילה אפי' באימוריהן כדתניא בתורת כהנים ו) את קדשי יד] ה' המיוחדים לשם יצאו קדשים קלים אבל לאחר זריקת דמים יש מעילה באימוריהן דנפקא לן ז) מוכל טו] חלב לה' לרבות אימורי קדשים קלים לאחר זריקת דמים למעילה ואפילו הכי קאמר לא ירדו: **בגופייהו.** דאיפסולן טז] בדבר אחר הוא: **ההוא לאהדורי פוקעין.** דלאו יז] אפסולין קאי אלא אכשרין שפוקעין מן היקידה אישיקלטי"ר יח] וקאמר קרא שיחזירם יט] למוקדה דעל מוקדה משמע מוקד שהיה לה כבר כ]: **אשר תאכל האש כו'.** קרא יתירא הוא דפשיטא דדשן מאשר תאכל האש הוא אלא לדרשא אתא אשר תאכל כא] האש ותפקעס העולה כב] מעל המזבח חזור והעלס על המזבח: **לאו ממילא ש"מ כו'.** הילכך לא בעי קרא אחרינא: **מקדש מזבח.** ללמדך טעמא כג] שלא ירד משום קדושת מזבח הוא: **מזבח אחרינא כתיב.** כל הנוגע במזבח יקדש (שמות כט): **שעת הכושר.** להקטרה לפני פסולו ח) כגון לן ויולא וטמא: **לא היתה לו שעת הכושר.** נשחט כד] חוץ לזמנו וחוץ למקומו: **ת"ל כבשים.** וסמיך כה] ליה וזה אשר תעשה על המזבח: **ר' עקיבא אומר עולה.** בהאי קרא כתיב כו]: **מר מייתי לה מעולה.** דלא תרד דאף עולת העוף משמע ומר מייתי לה לקידושי פסולין מכבשים בהמה ולא עוף: **כתב רחמנא עולה.** משראוי לעלות: ה"ג **קמצים שקדשו בכלי איכא בינייהו לתנא** כז] **דידן לא ירדו לתנא דמתניתא ירדו: קמצים שקידשו בכלי.** ונפסלו: **לתנאי דידן.** רבן גמליאל ורבי יהושע לא ירדו דגמרי לה ממוקדה וממזבח והני בני מזבח ומוקדה נינהו עד כח] שלא נפסלו: **לתנאי דמתניתא.** רבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא ירדו דעולה בעינן אבל מנחה תרד:

תוספות

למעוטי קמצים שלא קדשו בכלי. לכאורה אפילו אליבא דר"ש קאי דאמר לקמן (דף פד.) בנשפך דמה דלא ירד חדא דלכולהו תנאי מיבעי ליה לאשכוחי שאין ראוי לו ועוד מדפריך עלה מ"ש מדעולא דההיא דעולא אתיא כר"ש דלרבי יהודה ירדו מדאמר עלה רבי זירא לקמן אף אנן נמי תנינא שנשפך דמה כו' וכי קאמר למעוטי קמצים שלא קדשו בכלי הכי נמי דהוה מצי למימר לרבי יהודה למעוטי אימורי קדשים קלין שהעלן לפני זריקת דמים דירדו אלא משום דאיירי לר' שמעון נקט הכי והקשה ה"ר חיים דהא שמעינן לר' שמעון בהקומץ רבה (מנחות דף כו.) דקומץ לא בעי קידוש כלי וצריך לומר על כרחין דהכא אליבא דרבנן נקט דבעו בקומץ קידוש כלי כדקיימא לן בכל דוכתי ולא כרבי שמעון ולרבי שמעון משכחת לה שאין ראוי לו כגון לבונה קודם קמילת הסולת שהלבונה ניתרת בקמילת הסולת ועוד נראה דההיא דעולא ככולי עלמא דבכל דוכתי מייתי לה הכא ובפ"ק דמעילה (דף ז:) ועוד מדפריך מאי שנא מדעולא ולא פריך מ"ש ממתני' שנשפך דמה וכן במעילה דמייתי מדעולא ולא מייתי ממתני' דנשפך אע"ג דמייתי דומה לדומה מתמה לא] משמע דההיא דעולא ככולי עלמא דאפי' ר' יהודה מודה דנעשו לחמו של מזבח ולא דמי לנשפך דמה כיון דאיכא זריקת לב] דמה והא דאמר רבי זירא לקמן אף אנן נמי תנינא לג] לר"ש מוכח שפיר דנעשה לחמו של מזבח ודחי הש"ס דאפילו לרבי שמעון אין כאן ראיה וה"ה דהוה מצי למימר דלר"ש פשיטא וכי איצטריך ליה לעולא לאשמועינן אליבא דר' יהודה:

ההוא לאהדורי פוקעין הוא דאתא. ומהא דדרשינן לקמן ועשית עולותיך הבשר והדם עיכולי עולה אתה מחזיר ואי אתה מחזיר עיכולי גידים ועצמות לא נפקי פוקעין דקסבר האי תנא דלא אמרינן ממילא שמעינן מינה כי היכי דנפקא לד] לן בסמוך מאשר תאכל האש את העולה דדרשינן עיכולי עולה אתה מחזיר ואי אתה מחזיר עיכולי קטרת ומאן דאית ליה ממילא שמעת מינה הכי נמי הוה מצי למידרש פוקעין מועשית ומ"מ תרוויהו צריכי מאשר תאכל האש לה] דמועשית לא הוה ממעטין קטרת כיון דבר הקרבה הוא כמו בשר ודם ועוד יש לומר דהיינו טעמא דלא נפקא פוקעין מדדרשינן עיכולי עולה אתה מחזיר ואי אתה מחזיר עיכולי גידים ועצמות משום דהוה מוקמינא ליה משפירשו מן המערכה ועודם על גבי המזבח ולא נפלו לארץ אבל נפלו לארץ אפילו לו] עיכולי עולה אי אתה מחזיר: **ואי אתה מחזיר עיכולי קטרת.** עיכולי לבונה לא ממעט דמהדרינן להו כדמוכח בהקומץ רבה (מנחות דף כו:) והיינו טעמא דעל המזבח כל הראוי למזבח החיצון קאמר: **מה עולה ראויה.** וצריך לדקדק בכולה שמעתין דמרבינן כל הקרבנות אע"ג דכתיב עולה: **הוה אמינא אפילו מחיים.** ובדוקין שבעין ואליבא דרבי עקיבא כדאמר לקמן כתב רחמנא עולה שראוי לז] לעולות: (**כל עולין**) **אפילו מנחה.** תימה דבפרק שתי מדות (מנחות דף ל:) י) ממעטים מנחה ונסכים מדכתב עולה ויש לומר דשאני התם דמסתבר עולה הכא דכתיב כל הנוגע במזבח יקדש דכל משמע לרבויי אי עולה דווקא דכולה כליל דדומיא דנסכים דכולה למזבח אי נמי שאני התם משום דכתיב זאת תורת דריבה תורה אחת לכל העולין:

תורה אור השלם

1. צַו אֶת אַהֲרֹן וְאֶת בָּנָיו לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת הָעֹלָה הִוא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמִּזְבֵּחַ כָּל הַלַּיְלָה עַד הַבֹּקֶר וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ: ויקרא ו, ב
2. וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי בַד יִלְבַּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֹלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא ו, ג
3. שִׁבְעַת יָמִים תְּכַפֵּר עַל הַמִּזְבֵּחַ וְקִדַּשְׁתָּ אֹתוֹ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים כָּל הַנֹּגֵעַ בַּמִּזְבֵּחַ יִקְדָּשׁ: שמות כט, לז
4. וְזֶה אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַל הַמִּזְבֵּחַ כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שְׁנַיִם לַיּוֹם תָּמִיד: שמות כט, לח
5. עֹלַת תָּמִיד לְדֹרֹתֵיכֶם פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר אִוָּעֵד לָכֶם שָׁמָּה לְדַבֵּר אֵלֶיךָ שָׁם: שמות כט, מב

מוסף רש"י

נעשו לחמו של מזבח. דקלטן מזבח, דכיון דחד גופא הוא כי הדר וזריק הדם לאחר העלאת אימורין הויא זריקה ולא ירדו (מעילה ז:). **אשר תאכל האש.** קרי ביה תעוכל (מנחות כו:) **עכולי עולה.** פוקעין שפקעו מעל האש וקרי ביה אשר תאכל את העולה על המזבח (יומא מה:) **שומע אני בין ראוי ובין שאינו ראוי.** כגון דבר שלא היה פסולו בקודש כגון הרובע והנרבע ומוקצה ונעבד והטריפה וכיוצא בהן: **אף כל ראוי.** שנראה לו כבר ונפסל משבא לעזרה, כגון הלן והיוצא והטמא ושנשחט במחשבת חוץ לזמנו וחוץ למקומו וכיוצא בהן (שמות כט לז):

ליקוטים

שייך לעמ' הבא

פרט לנשחטה בלילה ושנשפך דמה כו'. יש להסתפק אם משלה בהם האור אם תרד או לא. דאפשר דכי היכי דמהני משלה האור לשאר פסולים דירדו שיעלו ה"נ מהני להנך דלא ירדו, או דילמא לא דמי. ובס"פ פרת חטאת דף ק"כ ע"א גרסינן קדשי קדשים ששחטן בדרום אם עלו לא ירדו, איבעיא להו ירדו מהו שיעלו, כך היא גירסת התוס' שם, וכתבו דבריש פ"ק דמעילה נחלקו רבא ורב יוסף אם עלו מהו שירדו והכא פשיטא ליה דאם עלו לא ירדו, הכא מיירי במשלה בהם האור ומש"ה אליבא דכ"ע אם עלו לא ירדו. נקטינן דאף לרבא דס"ל בשחיטת דרום אם עלה ירד, אם משלה בהם האור לא ירד, וה"ה לדידן בשאר פסולים כגון שחיטת לילה או נשפך דמה או יצאת דאם משלה בהם האור לא ירדו. ומיהו נ"ל דאליבא דכ"ע אם ירדו הנך פסולין אע"ג דמשלה בהם האור לא יעלו, ורב יוסף דקאמר יעלו היינו דוקא בשחיטת דרום דס"ל דאם עלה לא ירד אפילו שלא משלה בו האור מהני ליה משלה בו האור לאם ירד שיעלה, אבל בדברים שאם עלה ירד לא מהני משלה בו האור אלא חד דרגא דהיינו שאם עלה לא ירד אבל לא תרי דרגי שאם ירד יעלה. ומחלוקת זה דאם ירדו מהו שיעלו תלוי באותו מחלוקת דפ"ק דמעילה דאם עלו מהו שירדו. (משל"מ פ"ג מפסה"מ ה"ו) **לענ"ד** יש ללמוד זה ממה דס"ל בסוגיין דף פ"ה ע"ב לחד לישנא דמתני' אסיפא העצמות והגידים כו' לא שנו אלא שלא משלה בהן האור כו', ועי' בפרש"י שם דמתני' ס"ל דאפילו אם עלו ירדו ואפ"ה מהני משלה בהן אור ואפי' ללישנא דמתני' ארישא ס"ל רק דבסיפא לא מהני משלה בהן אור כיון דלאו בני הקטרה נינהו אבל היכי דבני הקטרה נינהו משמע אף היכי דהדין אם עלה ירד מ"מ מהני משלה בהן אור. כנלע"ד בעזה"י. (גל' רעק"א שם)

מסורת הש"ס

א) לקמן פה. מעילה ז:, ב) עי' ירוש' יומא פ"ב ה"ב (ע"ש במפרשים), ג) [יומא מה: ע"ש מנחות כו:], ד) ת"כ צו פ"א ה"ט ע"ש, ה) [סנהדרין לד.] ת"כ שם ה"ב—ג, ו) ויקרא חובה רפ"כ, ז) חולין קיז. תמורה לב: מעילה טו., ח) לקמן צב., ט) שייך לע"א, י) [וכס ד"ה אפילו].

לעזי רש"י

אישקלטי"ר. להתפוצץ.

שינויי נוסחאות

א] קדשו (כתה"י): ב] תיבת עולה ליתא בכתה"י: ג] חנניא בר מניומי בדבי ר' אליעזר בן יעקב (ש"מ וכ"ה ביומא מה ע"ב, ועי' מנחות כו ע"ב ובס"מ שם): ד] תיבות על המזבח נמחק (ש"מ): ה] רחמנא על מוקדה כל כל"ל (ש"מ): ו] תניא רבי כל"ל (*ש"מ): ז] נ"א בינייהו מאן דמייתי מכבשים עולת העוף לא ומאן דמייתי לה מעולה אפילו עולת העוף ולמאן (כי"צ): ח] נ"א הו"א כל עולין ואפילו מנחה (כי"צ). וכ"ה בתוס': ט] צ"ל אמר ריש לקיש (*הגרי"ב): י] ס"א למעוטי מאי אמר רב פפא למעוטי קמצים כו' פי' דלא נראו למזבח (ב"ש): יא] קלים שהעלן וכו' שלא הוברר כצ"ל (ש"מ): יב] צ"ל דמים (ש"מ): יג] צ"ל עומדין (*ש"מ): יד] צ"ל מקדשי ותיבת את נמחק (רש"ש): טו] צ"ל מכל (רש"ש): טז] דפסולן מחמת דבר אחר הוא דהיינו זריקת הדם כצ"ל (שמכ"י): יז] צ"ל לאו (צ"ק): יח] פי' להתפוצץ (לעזי רש"י): יט] שיחזירם למוקד (כי"י): כ] כבר קרי בה מוקדה מפיק ה"א. בספר ישן (ש"מ, כי"ב וג'): כא] תְּאֲכֵל (ש"מ): כב] העלה על כצ"ל (שמכ"י). ועי' רש"ש: כג] צ"ל דטעמא (ש"מ): כד] צ"ל כגון נשחט (ב"ש וכי"י): כה] צ"ל דסמיך (ש"מ): כו] כתיב עולה (ש"מ): כז] לתנאי כו' לתנאי כו' כצ"ל (באה"מ): כח] עד שנפסלו (כי"י): כט] צ"ל לנסכים להיות (יעב"ץ): ל] למיתני (ש"מ): לא] תיבת מתמה נמחק וצ"ל מ"מ משמע (צ"ק וכי"ב): לב] זריקה ממה נפשך (ד"ו): לג] תנינא מר"ש משום דלר"ש מוכח כצ"ל (צ"ק): לד] צ"ל דלא נפקא (ש"מ): לה] האש לא הוה ממעטינן גידים ועצמות משום דבני אכילת אש על המזבח נינהו כשהם מחוברים אבל קטרת ממעטינן דעל המזבח כל הראוי למזבח [חיצון כנלצ"ל] קאמר, מועשית עולתיך הבשר והדם לא הוה ממעטינן קטרת כצ"ל (ש"מ, וכי"ב וג'). וע' לקמן פו ע"ב תוד"ה עיכולי. ועי' צ"ק: לו] צ"ל הו"א אפילו (ש"מ): לז] משראוי (שמכ"י): לח] נלצ"ל להשמיענו דאף בקמצים שלא קדשו בכלי אם עלו ירדו לר"י (גליון):

שיטה מקובצת

למעוטי קמצין שלא קידשו בכלי. ואע"ג דהמנחה נתקדשה בכיסא דאל"כ חולין גמורין הן ופשיטא דתרד, (ו)מ"מ אחר שהובררר חלק האישים לא נתקדשה דאותה קדושה שהיה בכיסא חלק הכהנים היה מעורב בה, ומשום הכי ממעט ליה תנא דמתני' כיון דלא נתקדשה אחר שהובררר חלק האישים אע"ג דנתקדשה קודם לכן כדפי'. וכר' יהודה, דאי כר' שמעון הא לא בעי קידוש קומץ כדאיתא בפ' הקומץ (מנחות כו.) קידשה שלא בכלי שרת פסולה ור' שמעון מכשיר (מהר"פ): **אימורי קדשים קלין כו'.** וקשיא לרב פפא דכי היכי דהקידוש כלי מכשיר הקומץ לקרב כך הזריקה מכשרת האימורים ליקרב דקודם הזריקה אין בהן מעילה ואפ"ה קאמר לא ירדו. וא"ת מאי פריך דילמא ר' שמעון היא אבל ר' יהודה לית ליה הא דעולא, וי"ל דעולא סתמא אמר למילתיה ומסתמא דברי הכל הוא. וא"ת והיאך אתיא כר"י הא אמר ר"י בהדיא נשפך דמה תרד, וי"ל דלא דמי כדאמרי' לקמן (דף פה.) התם אם בא לזרוק אינו זורק כלומר אינו יכול לזרוק שהרי נשפך הדם, הכא אם בא לזרוק זורק. וא"ת מאי ממעט מלישנא דראוי לו דמשמע הא אין ראוי לו תרד, וי"ל למעוטי לבונה שאינה ניתרת כי אם בקמיצת הסולת ואם עלתה קודם תרד. ולא נהירא למורי דא"כ כי היכי דפריך אליבא דר"י [מ"ש מדעולא] כמו כן צריך לייתב (מאי שנא דפריך) אליבא דר"ש וא"כ מאי משני הנך לא מיחסר כו', לבונה נמי לא מיחסר מעשה בגופיה. לכך נראה דלר"ש בא למעט בשר קדשי קדשים ובשר קדשים קלים, ואע"ג דבהדיא תני לה במתני' תני והדר מפרש. וא"ת א"כ אמאי אמר רב פפא למעוטי קמצים, לימא למעוטי הני דמתני', וי"ל דרב פפא רוצה להשמיענו חידוש יותר מבשר קדשי קדשים כו' דהני אינן באים לידי ראויות לעולם אבל קמצים שלא קידשו בכלי סופן באים לידי ראויות ואפ"ה לר"י אין המזבח מקדש, ומ"מ לא שביק רב פפא האי למעוטי הני דמתני' לר"ש כדפי' אבל הוא משמיע לנו כל החידוש שיוכל להשמיע. וא"ת הא תינח רב פפא אבל מאי בעי תלמודא וכי לא היה יודע למעוטי הני דמתני', וי"ל דרב פפא עצמו בעי הכי שהיה דחוק לר"י להשמיענו לח] דאם עלו ירדו וכה"ג איתא בפ' לא יחפור (דף כב: וע"ש בתוד"ה וכמה). עי"ל הא דדייק תלמודא ראוי לו הא אין ראוי לו לא, זה אינו אליבא דר"ש כי אם להני דאמרי במילתייהו ראוי דמשמע ראוי לו הא אין ראוי לו השתא אע"ג דסופו בא לידי ראויות אין המזבח מקדש, ומש"ה דחיק רב פפא למישכח דבר שאינו ראוי השתא וסופו להיות ראוי, אבל ר"ש סבר אע"ג דאינו ראוי המזבח מקדש, ותדע מדלא מזכיר במילתיה ראוי ולא תלי טעמא אלא דומיא דעולה הבאה בגלל עצמה, ומ"מ צריך לדחוק דפליג ארבוותא: **ההוא לאהדורי פוקעין.** עי' תוס' לקמן דף קטו ע"א [ד"ה כמאן]: **מזבח אחרינא כתיב.** כל הנוגע כו' והתם לא כתיב מוקדה: **הוה אמינא אפי' מחיים.** וא"ת וכי באיזה פסולים מיירי דס"ד דאם עלו מחיים לא ירדו, א"ת רובע ונרבע הא אמר במתני' דאפילו לאחר שחיטה ירדו, וא"ת לן ויוצא הך פסול לא שייך מחיים, וי"ל בבעלי מומין ואליבא דר"ע דמכשיר בבעלי מומין לאחר שחיטה וסד"א דאפי' מחיים לקדשו כתב רחמנא עולה: **לדברי ר"י הגלילי.** עי' תוס' לקמן דף קח [ע"א ד"ה שחיטת]: **תוד"ה הנסכין.** אי אפשר להיות לנסכין כשירין גמורין. נ"ב, דא"כ אמאי ירדו אלא כיון דהזבח פסול פסולין ג"כ וכשרין דקאמר היינו כשרין כו' (מהר"פ): **בא"ד אלא כלומר כשירין מפסול עצמן.** נ"ב, מ"מ כשירין קרי להו כיון דאפשר להיות זבח פסול והנסכים כשרין, כגון שיש זבח וזבח באותה שעה דאם יש זבח אחר יקרבו עמו כדאיתא בהתודה (מנחות עט:) משום דלב ב"ד מתנה (ריב"א ז"ל. ב"ש):